

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Кърджали, 09.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, II СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вергиния Еланчева

при участието на секретаря Симона Иванова
като разгледа докладваното от Вергиния Еланчева Административно наказателно дело № 20235140200902 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 149/13.10.2023 г., издадено от Началник на РУ-Кърджали, с което на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лв. на Т. Б. А. от *** с ЕГН *****, за извършено нарушение по чл.64, ал.1 от ЗМВР.

Жалбоподателят Т. Б. А. намира издаденото наказателно постановление за незаконосъобразно и моли съда да го отмени.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата. Твърди, че по безспорен и категоричен начин се установило, че на процесната дата не е имало полицейско разпореждане, каквото е описано в атакуваното постановление. Жалбоподателят не бил извършил вмененото му нарушение. Моли за отмяна на наказателното постановление, както и за присъждане на разноски.

Административнонаказващият орган, редовно призван за съдебно заседание, не се явява и не се представлява. Представил е чрез юрисконсулт писмена молба, в която оспорва жалбата и моли съдът да потвърди наказателното постановление. Излага подробни съображения за неговата законосъобразност. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на Областна дирекция на МВР-Кърджали. Прави и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Районна прокуратура-Кърджали, редовно призвана за съдебното заседание на

основание чл.62 от ЗАНН, не се представлява.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 26.09.2023 г. около 09.50 часа св.Л. М. - полицейски инспектор в РУ-Кърджали, посетил адрес ***. Той трябвало да установи там и да снее обяснение от Т. Б. А., тъй като срещу него имало подадена жалба. Първоначално Т. А. не бил на адреса, но след около десет минути пристигнал и когато видял полицейския служител М. започнал да се държи арогантно и да му държи тон. Св.Л. М. поискал от Т. А. документ за самоличност и той му представил лична карта. След това от жалбоподателя бил поискан и договор за наем, при което той отговорил на служителя, че има такъв, но няма да го покаже. Св.М. направил справка по телефона с дежурния на РУ-Кърджали, за да установи настоящия адрес на Т. А.. От извършената справка станало ясно, че жалбоподателят все още не бил регистриран на настоящия адрес, на който живеел в ***. Т. А. пребивавал там от месец януари 2023 г., но въпреки това не бил заявил промяната на настоящия си адрес. Докато св.М. разговарял с дежурния служител, жалбоподателят тръгнал да бяга в посока към ул.„Дарец“. Полицейският служител няколко пъти му разпоредил да спре и да се върне, но той не изпълнил разпореждането. Св.Л. М. на висок тон отправял към Т. А. думите „спри, върни се“, но въпреки, че ги възприел той не спирал, а само ръкомахал с неприлични жестове и се отдалечил. Поискано било съдействие от друг полицейски екип, който пристигнал на място, но същия ден жалбоподателят не бил установен. По повод установеното нарушение, на 28.09.2023 г. срещу Т. А. бил съставен акт за установяване на административно нарушение по чл.64, ал.4 вр. ал.2 от ЗМВР за това, че на 26.09.2023 г. около 10.00 часа, в ***, жалбоподателят не е изпълнил устно издадено полицейско разпореждане от полицейски орган: „Спри, върни се, ела при мен!“, което е задължително за изпълнение. Т. А. подписал и получил акта, отбелязвайки, че има възражение. Въз основа на така съставения акт, на 13.10.2023 г. наказващият орган издал процесното наказателно постановление, с което жалбоподателят бил санкциониран на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР с „глоба“ в размер на 100 лв. за нарушение по чл.64, ал.1 от ЗМВР.

Изложената фактическа обстановка съдът възприе от гласните доказателства и в частност показанията на свидетелите Л. М., Е. Д. и И. И.. Показанията на същите са безпротиворечиви, изчерпателни и взаимно допълващи се, поради което съдът ги кредитира изцяло като достоверни, при липса и на индиции за предубеденост и заинтересованост. Свидетелят М. установява извършването на нарушението от страна на жалбоподателя и обстоятелствата, при които това се е случило, а именно, че при извършената от него на 26.09.2023 г. проверка той е поискал от жалбоподателя документи във връзка с адресната му регистрация. След като не представил такива, служителят М. извършил справка по телефона с дежурен, но през това време жалбоподателят тръгнал да бяга от мястото на проверката. Св.М. няколко пъти му разпоредил да спре и да се върне, но същият не изпълнил разпореждането и избягал. Свидетелите Д. и И. установяват обстоятелствата по съставяне на акта и връчването му на нарушителя на 28.09.2023 г. Фактическата обстановка изложена в

акта и наказателното постановление се подкрепя отчасти и от показанията на разпитания по искане на жалбоподателя свидетел Т. К., който към процесната дата живеел на ул.,***. Той установява, че идвали полицаи да търсят неговия съсед Т. А.. Свидетелят чул само, че се говори на висок тон, но се намирал в двора си и работел, поради което не разбрал какво се говори. Горейзложената фактология се потвърждава категорично и от приобщените по делото писмени доказателства - Акт за установяване на административно нарушение от 28.09.2023 г., Докладна записка от 26.09.2023 г. Приетата по делото Заповед № 8121з-1371/11.11.2015 г. на МВР доказва компетентността на издалия наказателното постановление орган.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Настоящата жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН. Затова следва да бъде разгледана по същество.

На жалбоподателя е наложено административно наказание за извършено нарушение по чл.64, ал.1 от ЗМВР, която норма гласи, че полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено. Санкцията за посоченото нарушение е наложена на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР, предвиждащ да се наказва с глоба от 100 до 500 лева, който не изпълни разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление. От събраните по делото гласни и писмени доказателства се установява, че жалбоподателят Т. А. действително е извършило административно нарушение по ЗМВР, тъй като на процесната дата и място не е изпълнил отправено към него устно разпореждане от полицейски орган, а именно да спре и да се върне при полицейския служител Л. М., който е трябвало да извърши проверка. Доказано е и качеството на лицето, автор на разпореждането - полицейски орган от системата на МВР, който е изпълнявал възложените му служебни функции. Така установеното деяние безспорно е нарушение, но то осъществява състава на чл.64, ал.4 вр. ал.2 от ЗМВР, както правилно е посочено в съставения акт, но в наказателното постановление като нарушен е посочен текста на чл.64, ал.1 от ЗМВР. Тази разпоредба предвижда правомощие за полицейските органи да издават разпореждания, но не създава задължение за гражданите. В случая фактите, посочени в акта и наказателното постановление, покриват признаците на деяние по чл.64, ал.4 вр. ал.2 от ЗМВР. Нормата на чл.64, ал.4 от ЗМВР предвижда, че разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му. Препратката следва да е към чл.64, ал.2 от ЗМВР, според който при невъзможност да се издадат писмено разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят. Именно такава е и настоящата хипотеза, тъй като към жалбоподателя е било отправено устно разпореждане от полицейски орган, задължително за изпълнение, но същият макар да го е възприел, не го е изпълнил. От субективна страна деянието е

извършено виновно, с пряк умисъл, като нарушителят е съзнавал противоправното си поведение и общественотоопасните последици от него, искал е и е целял настъпването на тези последици. Умисълът на дееца се обективира в неговото поведение. Както вече се посочи, установеното в процесния случай деяние безспорно е нарушение и осъществява състава на чл.64, ал.4 вр. ал.2 от ЗМВР, но в издаденото наказателно постановление като нарушен е посочен чл.64, ал.1 от ЗМВР. Това налага съобразно разпоредбата на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН, настоящата въззивна инстанция да приложи закон за същото административно нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, като прецизира и преквалифицира нарушената норма на деянието по чл.64, ал.4 вр. ал.2 от ЗМВР. Няма пречка това да бъде сторено, предвид тъждеството на фактите, изложени в обстоятелствената част на АУАН и наказателното постановление, относими напълно към състава на посоченото нарушение от ЗМВР. По силата на цитирания текст от ЗАНН, съдът разполага с пълните правомощия да преквалифицира административното нарушение без да се налага да изменя фактическата обстановка. Такова прецизиране на цифровата квалификация на нарушението не е в състояние да доведе до ограничаване правото на защита на нарушителя, тъй като и в съдебното производство той се защитава предимно срещу фактите, а не срещу правната им квалификация. В случая фактите, покриващи признаците на чл.64, ал.4 вр. ал.2 от ЗМВР са описани в атакувания акт. По изложените съображения, наказателното постановление следва да бъде изменено, като нарушената правна норма се преквалифицира по чл.64, ал.4 вр. ал.2 от ЗМВР. Това няма да доведе дори до промяна на наложената санкция, която се следва на същото основание /чл.257, ал.1 от ЗМВР/ и е в същия размер, който е минимално предвидения в закона.

Извън горепосоченото относно наложилата се преквалификация на нарушението, съдът не констатира да са допуснати нарушения на процесуалните правила или материалния закон, които да съставляват основание за отмяна на атакувания акт. АУАН и наказателното постановление са съставени правилно и законосъобразно, от компетентен орган, съдържат необходимите реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Нарушението е пълно описано с всички относими към конкретния състав признаци, посочени са датата, мястото и обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го подкрепят, индивидуализиран е и нарушителя. От изложените в акта и наказателното постановление обстоятелства става ясно какво деяние е осъществено от жалбоподателя, като по никакъв начин не се е стигнало до неразбиране за какво го санкционират, респ. не е било ограничено правото му на защита. Нарушението се явява безспорно установено от събраните по делото гласни и писмени доказателства, за което бяха изложени съображения по-горе. Не са допуснати и нарушения на процедурата по съставяне и връчване на АУАН и наказателното постановление.

С оглед изхода на делото и направената претенция за разноси, на основание чл.63д, ал.4 вр. ал.1 от ЗАНН следва на административнонаказващия орган да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер определен в чл.37 от ЗПП. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. По

силата на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, възнаграждението за защита в производствата по ЗАНН е от 80 до 150 лв. В случая по делото са проведени съдебни заседания, в които не е взел участие процесуалният представител на наказващия орган, но е изготвил и депозирал писмена защита, поради което следва да се присъди възнаграждение в минималния размер от 80 лв. Доколкото издателят на наказателното постановление се намира в структурата на Областна дирекция на МВР-Кърджали, именно в полза на същата в качеството ѝ на юридическо лице следва да бъдат присъдени разноските по делото.

Така мотивиран, Съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 149/13.10.2023 г., издадено от Началник на РУ-Кърджали, с което на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лв. на Т. Б. А. от *** с ЕГН *****, за извършено нарушение по чл.64, ал.1 от ЗМВР, като ПРЕКВАЛИФИЦИРА нарушената правна норма по чл.64, ал.4 вр. ал.2 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Т. Б. А. от *** с ЕГН *****, да заплати на Областна дирекция на МВР-Кърджали сумата от 80 лв., представляваща направени разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-Кърджали по реда на глава 12 от АПК, в 14- дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Кърджали: _____